

ZMAGOVALNA MENTALITETA – 1. del

Čeprav sem za nadaljevanje mojega pisanja prispevkov o tehniki oziroma taktiki že pripravil povsem drugo temo, sem se v zadnjem trenutku premislil. Razlog pa je predvsem v tem, da sem v zadnjem času v slovenskih medijih zasledil veliko kritik na račun pristranskega sojenja naših sodnikov. Globoko sem prepričan, da imamo v Sloveniji odlične delilce pravice in to nam z delegiranjem le teh na najpomembnejša tekmovanja tako stare celine kot tudi Mednarodne odbojcarske zveze (FIVB) priznavajo tudi najvišji organi. V vseh dosedanjih prispevkih sem jasno vedno podčrtal »mi trenerji«, tokrat pa se, ko bo govora o zmagovalni mentaliteti, ne bom postavil na stran tistih, ki svoje alibije ali če hočete opravičila za neuspeh iščejo na sosedovem dvorišču. Še preden nekaj zapišem o zmagovalni mentaliteti, bi rad poudaril, da se z novejšim načinom točkovanja, torej RPS (rally point sistem) na podlagi statističnih podatkov ugotavlja, da če ekipa niz izgubi pod 18 - imi točkami, tekme sploh ni bilo, v primeru, da se niz zaključi med 20.-21. točko pomeni, da je naša ekipa vsaj poizkušala igrati, seveda pa je niz, ki se je zaključil pri 22. oz. 23., itd, točki da vedeti, da gre za dobro odbojcarsko predstavo. Tudi nekatere fotografije na spletnih straneh, katere si uspem ogledati (npr. slabo ali nepravilno postavljene roke v bloku, pogled v tla in ne v žogo, itd), za kar nista kriva sodnika, samo dokazujejo, da za naše napake in vzroke za poraze iščemo nekje drugje. Kaj pa tehnične napake naše ekipe, tako imenovane "podarjene" točke? Koliko je teh, kaj smo sploh ukrenili, da bo teh manj? In če manj, koliko manj? Kaj nam kažejo številke naše statistike? Sploh vemo, koliko napak si lahko privoščijo ekipa v posameznem nizu? Kdo je odgovoren za te napake? O tem bo govora v nadaljevanju. Kako še sploh pridemo do zmagovalne mentalitete, se sprašujejo mnogi? Odgovor, če seveda vzamemo krajšo pot, je preprost. Z zmagami. Po mojem mišljenju to ni dovolj, saj to tudi vsi mi dobro vemo. Vsekakor pa je tudi res, da se do zmagovalne miselnosti ne pride na ta način, da vzroke za takšne in drugačne poraze iščemo pri drugih. Zakaj ne? Prvič, ker to preprosto ne drži in drugič, s taksnim načinom razmišljanja in tudi javnim zagovarjanjem »vzrokov" podajamo svoji ekipi oz. igralcem "alibije" – izgovore, da pač za poraz niso krivi oni ampak nekdo drug - "višja sila". Največkrat sta za to seveda odgovorna sodnika. Takšne trditve in izgovori pa nikakor niso dolgoročno rešitev, kajti igralci in igralko v sebi dobro vedo, kje so pravi vzroki za poraze, in to tudi takrat, ko ves svoj bes zlivamo na delilca pravice. Žal na ta način mnogi trenerji hočejo na svoji strani obdržati igralce, kajti v nasprotnem primeru jim je potrebno jasno povedati, če hočete dokazati (glej statistiko ali video) kje, kdaj in v kateri fazi so opravili toliko in toliko napak. To pa seveda velikokrat ni najbolj prijetna zadeva. V nadaljevanju bo govora tudi o tem, kako sem sam to uredil. Globoko sem prepričan, da moramo pri ustvarjanju zmagovalne mentalitete tako v ekipi kot tudi pri posamezniku izhajati iz predpostavke tako imenovanih treh zmag, ki s pogoj za končno najpomembnejšo zmago.

- 1) zmaga proti samim sebi
- 2) zmaga proti najrazličnejšim težavam
- 3) zmaga proti nasprotniku

Torej smo si postavili tri probleme kako zmagati. Prva zmaga, ki si jo morajo ob seveda naši pomoči postaviti igralci oz. igralko je morda najtežja, morda težja od nasprotnika in se

nanaša na nase tehnične slabosti. So zadeve, ki nam ne uspejo najboljše in jih moramo vse od začetka sezone poizkušati izboljšati. Gre za tehnične napake vsakega posameznika, ki pa so ozdravljive, a le z jasnim prepričanjem, da bomo z dobrim treniranjem in ob trenerjevi pomoči uspeli izboljšati ta ali drugi tehnični element, odpraviti to ali ono napako. To naj bi bila naša prva zmaga, če seveda uspemo izboljšati zadeve, kajti brez tega ni kakovostnega skoka, ni sigurnosti, ni prepričanja vase in tudi ni drugih zmag.